

Friendliness & erudition

Сечко

Анна - Софія

АНТИТИВІР2020

FRIENDLINESS&ERUDITION

28.02.2020

Італійський аеропорт. Довгі скляні вікна тягнуться на кілька метрів. По боках розташовані мільйони крамниць, які пропонують купити кави за 5 євро, а можна купити в автоматі за 50 центів. Двоє чоловіків з валізами сидять на диванах, нервово смикаючи коліном. Вони щойно прибули з Пекіну, нарешті довгоочікувана відпустка, але тут їх затримали через якусь пандемію. Ну хіба це не абсурд, зупиняти людину на шляху до відпочинку лише через те, що вона з певної країни. До них підходить чоловік років сорока у поліцейській формі і просить пройти за ними. Повз них проходять сотні, тисячі людей, вони захекані, бо кудись поспішають, запізняються. А повз цих людей проходить ще сотні людей. Вони всі вдихають одне повітря, багато людей: діти, старі, молодь...

В Києві сьома ранку, сонце лише починає світлопереломлювання цього дня, кидаючи гарячі нитки до першого-ліпшого вікна. Вони прорізаються крізь вікно прямо в обличчя Марка, освітлюючи темне волосся. Роздається «цик, бля» і він підіймається у душ, стягуючи ковдру з Яна. Знову лунає «цик, ну йопт» і ковдра поглинає голову Яна, ховаючи його від сонця. Саме тут лунає «dancing». Натиснувши на кнопку «вимкнути будильник», стягуючи ковдру, Ян прямує скласти компанію Марку.

За дві години хлопці їдуть в машині і розтинають холодне повітря. Хоча, по правді, цьогорічна зима більше нагадує весну, а біленькі хмари пожалкували навіть крихітного шару снігу. Марк зупинив машину біля заправки і побажав Янові гарного дня; цмокнув його у щоку та поїхав до лікарні.

Кілька хвилин, і Ян опиняється в своєму кабінеті. Як начальнику, йому слід було б спочатку перевірити, як йде робота, але він вирішує навести лад на столі, бо ще чекають тисячі паперів, а тут лежить склад непотребу. Якись старі договори, копії яких потопляють в пилюці на полицях, чеки від суші, коробочки, одна опинилася під комп'ютером. Усе це задовбало-сидіти-в-хламі триває хвилин двадцять, а далі починається нецікаве заповнення паперів, договорів про постачання пального і так далі.

Марк припаркував авто біля Конрадового. Конрад приїхав з Польщі, що дуже дивно, бо частіше українці їдуть у Польщу. Але в нього тут, здається, дівчина, тому й переїхав. Ну а Марк, закінчивши інternатуру, нарешті може займатись тим, до чого йшов так довго: лікувати людей. Його асистентка, молода дівчина на ім'я Вероніка («Наголос на другий склад!» завжди повторює вона) сиділа з чашкою чаю, коли він зайшов.

— Доброго ранку!

— І тобі, Ві.

— Чув, що там в Китаї з тим вірусом? Вже кілька тисяч хворих. До мене якраз племінниця у гості приїхала, так постійно каже: «Ой, тітонько, їду забирати свою корону у цього вірусу!» і регоче, мов скажена.

— Забирати корону?

— Коронавірус.

— А. А племінниця часом не з Італії приїхала? – усмішка розбіглася вустами Марка, на що Вероніка відповіла йому ха-ха-як-смішно-поглядом.

— Ходи ліпше пацієнтів приймай, лікарю!

По закінченні робочого дня, Марк їде за Яном і вони прямують додому.

— Як там твої хворі? З таким лікарем, мабуть, одужують на раз-два! – посміхнувся Ян.

— А від тебе там бензин так і потік!

Хлопці почали сміятися, обговорюючи денні справи. Проминули черговий супермаркет і припаркувалися біля багатоповерхівки. Піднялися на восьмий поверх і впали

на ліжку, втомлені, насолоджуючись вогнями, які нагадували концертні, коли лунає сумна пісня і всі вмикають ліхтарики на телефонах.

— Що там в нас з вечерею? – питає Ян.

— Із вчора, здається, залишилися спагетті. Будеш?

— Ну неси, але не забудь одягти білий халат і зняти усе інше.

— Їсти у ліжку – не найкраща ідея, якщо тобі, звісно, не в падло міняти простирадла, – шкіриться Марк.

— Добре, на ліжку я залишу десерт, лікарю!

29.02.2020

Цього ранку затяглися хмари і сонця зовсім нема. Починає відчуватися зима, хоча вже має закінчуватись. Скидається на те, що вона вирішила востаннє завдати нищівного удару.

— Прокидайся, сонько, пацієнти чекають! – Ян скуйовджує темне волосся Марка і йде вмиватися.

— Тут є йогурт, або можу посмажити яєшню. Що тиобираєш? – доноситься з кухні голос Марка.

— А що радить мені лікар?

— Високий вміст вуглеводів на сніданок – тобто яєшня – це норма, до того ж соляна кислота шлунку «вбиває» всі корисні кисломолочні бактерії. Тому крім угамування почуття голоду йогуртом, ти більше нічого не отримаєш. То як?

— Яєшню, – з вибалушеними очима відповідає Ян. – Ходи, вмийся, я посмажу.

На роботу до Яна сьогодні приїхав начальник, щоб повідомити дві новини. Перша – з технічних причин доведеться змінити постачальника. Друга – Янові дарують путівку до Італії на кілька днів на честь його дня народження, який відбувся півтора тижні тому.

— На жаль, лише одна, і ту ледве вибив! – каже начальник, сідаючи на диван.

— Дякую, але... – починає Ян, та замовкає.

— У тебе є час подумати до завтра. Годиться?

— Добре.

— Якийсь ти похмурий. Щось трапилось? – питає Марк по дорозі додому.

— Та... Мені дали путівку в Італію, та лиш одну. Може, купимо другу та поїдемо, відпочинемо?

— Яне... Там же той вірус, навіть не знаю, чи варто.

— Та то все дурниці. Хіба ти не втомився? Від цих карток, людей?

— Та втомився, але що ми більше не встигнемо з'їздити?

Запала незручна мовчанка. Навіть за вечерею вони не обмовилися й словом. Ян сидів поглиблений у власні думки, а Марк час від часу позирав на нього. Спати вони полягали в повній тиші. Раптом серед ночі повернувся до Яна.

— Слухай, я собі подумав, ти їдь, а я залишуся, може, потім приїду!

Ян повернувся через кілька секунд.

— Я не хочу їхати без тебе, – місяць освітлював його білосніжну шкіру. – Мені нема чого там робити самому.

— Та погуляєш, відпочинеш. Можеш надсилати мені фото кожні дві секунди, – Марк посміхнувся. Ян посміхнувся у відповідь і обійняв Марка. Залишок ночі вони так і пролежали.

01.03.2020

— Я згоден поїхати. Це ж вже післязавтра? Мені треба пакувати речі, тому не зможу завтра вийти на роботу.

— Не хвилюйся, хтось тебе підмінить.

Побажавши Янові вдалої відпустки, начальник залишив кабінет.

— Може, я таки лишуся? Навіщо мені Італія без тебе?

— Та відпочинь. Якщо що, я тебе вилікую, красунчику мій, – Ян уявив посмішку на обличчі Марка, коли він це говорив.

— Я не можу нормально працювати з думкою про те, що нам доведеться розлучитися на три дні! – Хлопець вже жалкував про те, що взагалі дізнався про поїздку, краще б він не давав згоду і не розповідав Марку. У трубці запала тиша. – Ало! Марку, ти там?

— Так, пробач, мушу бігти. Цілую.

— І я тебе. До зустрічі.

Марк поклав слухавку на слові «до». Крутнувшись у кріслі так, щоб можна було дивитися у вікно, Ян задумався про те, що коїться з Марком. Він наче нормальний, але іноді на нього ніби відро льоду висипали. Скоріше за все, це через поїздку. «Дурень. Господи, який же я ідіот. Треба було, щоб на живіт моєї вагітної мами впала з неба цеглина. О Боже, я ідіот».

Решту дня Ян намагався займатися документами на нового постачальника, бо щось він не дуже довіряв тому «комусь», хто буде його замінити. А Марк розбирався з картою пацієнтки, яка прибула якраз тоді, коли він розмовляв з Яном. У неї була дуже висока температура, яку вони ніяк не могли збити. Коли нарешті вона знизилася до 37 градусів, Марк вирішив почитати історію її хвороби. Може, це на генетичному рівні, хоча це більше схоже на маячню. Довелося залишатися на ніч, щоб стежити за її станом.

— Слухай, морквинко, не можу сьогодні забрати тебе. Треба стежити за станом пацієнтки. Лишаюся на ніч у лікарні. Пробач.

— Нічого, я викличу таксі. Ти будеш вранці?

— Так.

— Чекатиму. Добраніч.

— Солодких снів.

Довелося розпитати ледве не весь персонал, щоб знайти номер таксі. Ян звик до того, що Марк забирає його. Раніше такого не було, хоча він іноді лишався на нічні чергування, але попереджував заздалегідь. «От дідько!».

Вечеряти одному було якось сумно. Ян постійно думав про Марка, сподівався, що коли повернеться, між ними все знову буде добре. Звісно, все було не так погано і вони досі кохали одне одного, але ця поїздка... Ніби погіршення відносин було перешкодою. Звісно, це маячня. До чаю він так і не торкнувся.

Спати на дивані у ординаторській було не те, щоб погано, але не зовсім зручно. По-перше, він був замалий для Марка. По-друге, тут була маленька подушка, до того ж жорстка. Марк мріяв пригорнутись до Яна в теплому ліжку. Опинитися вдома і нікуди його не пускати. «Що це взагалі за новини такі? Поїздка в Італію... Що, не можна було подарувати йому пляшку шампанського? Ну, якщо сильно хочеться, букет троянд.» Від однієї думки про те, що хтось дарує Янові квіти, Марк ще дужче засумував. Троянди були його улюбленими квітами, і Ян частенько дарував їх йому. «Я тобі на день народження подарую лікарський халат в трояндочку», – якось він казав. Марк посміхнувся. Подумав про те, як сильно кохає Яна і заснув.

02.03.2020

Марк повернувся о шостій. Ян відразу встав, хоча заснути йому так і не вдалося. Марк обережно зазирнув до спальні.

— Доброго ранку.

— Доброго. Як там та пацієнтка?

— Стабільно. Температура нарешті впала.

— Кави? Чи, може, морквяного соку на ранок? – Ян загадково посміхнувся до Марка.

— Мабуть, з'їм одну морквину. Вона що, всю ніч не спала?

— Як же вона могла заснути з думкою про те, що вранці її з'їдять?

Марк посміявся і обійняв Яна.

— Ця ніч була жахливою.

— Що, диван не зручний? – саркастично мовив Ян.

— Я серйозно. Я кохаю тебе, Яне.

— Я теж тебе кохаю, Марчику.

Ян палко поцілував Марка.

— Пропозиція щодо кави ще дійсна?

— Так, піду, мабуть, і собі зроблю.

— Окей, гугл, погода на завтра в Італії.

— Твій телефон розмовляє з тобою? – Марк здивувався. – Здається, у мене десь був телефон екзорциста.

— Ха-ха, не смішно. Я просто підключив функцію голосового розпізнавання. А нащо ти грабуєш екзорцистів? – запитав Ян, поклавши зубну щітку в пластиковий пакет і засовуючи до валізи.

— В якому сенсі?

— А звідки в тебе їхні телефони?

— Тю.

Хлопці засміялися. Марк допомагав Янові складати речі.

— Ти до Італії на рік їдеш?

— Та не так вже багато речей. Зубна щітка, дезодорант, одеколон, одні штани, один светр, кілька шортів, кілька футболок. Усе.

— А светр нащо?

— А раптом сніг випаде?

— Ой, не вигадуй. Бери вже свій светр. Не віриться, що ти завтра їдеш. О котрій літак?

— О восьмій ранку. Близько одинадцятої я вже буду там.

— А приїдеш?

— Через три дні, літак о восьмій вечора, об одинадцятій буду тут. Усе чітко.

— Ага. Не хочу з тобою розлучатись.

— Я теж, але це ненадовго. До того ж, ти сам мене вмовляв поїхати, тож мовчи тепер!

— Ян посміхнувся Маркові. – Може, сходимо, десь поїмо?

— Ходімо.

Хлопці зайшли до якогось кафе, поїли трохи плову і попили чаю. Він приємно зігрівав і було якось надто контрастно дивитись у вікно, де бушує невгамовний вітер, мов дівчина на розпродажі, тримаючи в руках чашку гарячого чаю.

— Зараз лише третя година дня. Чим би нам зайнятись решту часу? – раптом запитав Ян.

— Нічим. Просто побудемо разом останні кілька годин.

— Нічого собі кілька!

— Якщо не рахувати ніч, то дев'ять годин. Кілька.

— Ти що хочеш проспати УСЮ ніч?

— А ти хотів робити щось інше? – вигнувши брову і стишивши голос, спитав Марк.

— Здається мені, там ще багато моркви вдома. Треба нею зайнятись.

— Неодмінно.

Після того вони повернулися додому і вирішили подивитися фільм. Довго не могли вирішити, який саме. Ян, прихильник бойовиків, пропонував «Джона Уіка», а Марк, прихильник фентезі, наполягав на «Аватарі». Кінець кінцем, вирішили дивитися «Дивиргент».

— І фантастика, і бойовик, – підсумував Ян.

— Взагалі фентезі і фантастика це трохи різні речі, але нема різниці. Вмикай.

За вечерею хлопці обговорювали фільм.

— Як думаєш, морквинко, до якої фракції віднесли б тебе?

— До фракції «Дружелюбність». Я ж просто миролюбива морквина. Як от ця, – сказав Ян, наколовши шматочок моркви на виделку. – Але я її з'їм, бо вона ну дуже апетитно виглядає. А тебе? Як думаєш, куди б віднесли?

— До «Ерудиції». Я ж в тебе ерудований лікар.

— Ну звісно. Ну то що, спати?

— Стій, ти чуєш?

— Що? – Ян перелякано прислухався.

— Плач. Хтось плаче.

— Нічого не чую.

— То морква! Вона почула тебе, а ми ж обіцяли нею зайнятись!

— Йой, негайно беру свої слова назад.

І хлопці гучно зареготали.

03.03.2020

Будильник продзвенів о шостій.

— Що ти будеш на сніданок? Можу приготувати млинці, – крикнув Марк Янові до ванної. – Майбутні три дні тобі доведеться їсти якісь делікатеси в готелях.

— Непогана ідея про млинці. Хочу млинців.

— Добре, чекай.

Ранок був напружений. Ян і Марк майже не розмовляли, в болісному очікуванні від'їзду. Обидва не хотіли цього і самі не знали, навіщо взагалі погодились. Але нічого вже не змінити.

— Ти себе добре відчуваєш? – запитав Марк, з підозрою глянувши на Яна.

— Чому не їж?

— А тобі не здаються ці млинці якимись дивними? Може, ти цукру забув покласти, чи що? Не розумію.

— Та не забув. У тебе не болить голова? Ходи сюди, – мовив Марк і торкнувся губами Янового чола. – Де в нас термометр?

— Та заспокойся ти, зі мною все добре. Максимум, перенавантаження. Тим паче скоро літак.

— Та до дідька літак! Де той термометр?

— У спальні, в третьому ящику, – зітхнув Ян. Звичайно, він був дуже навіть не проти лишитися, але чомусь відчувався облом.

Термометр показав 39,8 градусів. Марк голосно вилаявся і негайно зібрався до лікарні. Лише зараз Ян відчув, що в нього паморочиться в голові і трохи нудить.

До лікарні дісталися швидко. Яна негайно госпіталізували. Дуже довго намагалися збити температуру. Це вдалося зробити аж біля другої години. 37,9. «Літак пропущено», – подумав Марк, запустивши руки у волосся. Зайшов до Яна.

— Як відчуваєшся, морквинко?

— Так, наче я вже морквяний сік. А насправді дуже болить голова і м'язи. Боляче говорити і дихати. Що зі мною?

— Пам'ятаєш ту пацієнтку? У неї коронавірус. Цілком можливо, що я є переносником і заразив тебе. Але він повинен проявлятися аж через днів десять! Це не...

— Це смертельна хвороба, так? – перебив його Ян.

— Я вилікую тебе, Яне. Все буде добре. Це ще не точно.

— Марку? Підійди на секунду, – сказала Ві, відкривши двері.

— Я зараз повернуся, – сказав Марк до Яна. – Що там?

— Слухай, це ще рання стадія, воно повинно якимось лікуватися. У Китаї ж лікуються!

— Це він?

— Ймовірніше за все.

— Блять.
— Все буде добре.
— Я щойно те саме сказав йому. Але ж ти розумієш, що ні? У нас немає ні ліків, ні обладнання, нічого.
Марк просто не міг повірити у те, що сталося. Якого дідька це сталося так швидко? Він не може так просто зіграти останню ноту в похоронному марші. Це неможливо. Чому Ян? Чому він, Марк, не хворіє? Чому у нього негативний результат? Марк усю ніч просидів з Яном. Спостерігав за ним. Милувався його красою, тим, яке гарне в нього волосся. Продовжував захмарюватися.

10.03.2020

Цей марудний тиждень тривав, здавалося, вічно. У лікарню завезли антисептики і маски і всякі такі речі.

Янові не кращало, як і Маркові. Він зовсім змучився, бо не спав і не їв. Лише постійно сидів біля ліжка Яна. У Яна погіршився стан, почалося запалення легень, він кілька разів задихався, але його відкачували. Він майже завжди спав, на відміну від Марка.

— Марку, принести тобі чогось випити? Чи, може, сендвіч? – запитала Ві, заглянувши до палати. Марк різко відірвав голову від руки Яна.

— Чекай мене в холі, я зараз.

— Як він? – знову спитала Ві, зтягнувши маску і посьорбуючи еспресо.

— Погано. Дуже, – останнє слово Марк вимовив дуже тихо, ніби боявся, що в нього обірветься голос.

— Якщо тобі треба з кимось поговорити, можеш звертатися, – поклала руку йому на плече.

— Дякую, – сказав і повернувся і палату.

— Тобі ще не набридло цілодобово сидіти біля мене? – спитав, прокинувшись, Ян.

— Ти скажений? – Марк аж підскочив. Ян посміхнувся.

— Пробач.

— Нічого. Я дуже втомився від цього всього. Цих пацієнтів, які ні з того, ні з сього почали напливати смертельною хвилею. Від цих масок, перчаток, антисептиків, – зітхнув.

— Я теж втомився. Якщо бути точніше, мені набридло. Лежати тут. Наче я паралізований, а не хворію інфекцією. Їсти з ложечки, наче я мала дитина. Всі ці крапельниці, уколи, відкачування. Заїбало все.

— Я розумію тебе, бо колись лежав у лікарні. Я не можу спати, не можу їсти з думкою про те, що ти хворієш. Це наче сон. Якийсь кошмар, бо я тоді напився перед твоїм від'їздом і цього не пам'ятаю. А зараз я у комі. Я можу жити в рожевих окулярах і зійти з розуму. І можу дивитися правді у вічі і зійти з розуму швидше. Я не зможу без тебе, – по його щоці скотилася сльоза і голос задріжав.

— Тобі доведеться якимось жити з цим. Ти чудовий лікар, ти потрібен людям.

— А мені потрібен ти!

— Мені боляче про це говорити. Але з кожним днем мені все гірше і гірше. Я відчуваю, як мої легені наповнюються жаром. А потім він вивергається, наче вулкан. Ще й ця голова. Постійно відчуття, що мене по голові б'ють молотом. Але я продовжую боротися з цим. Бо я кохаю тебе.

— І я тебе кохаю, морквинко, – пошепки сказав Марк. – Я можу щось зробити для тебе?

— Вже пізно, але у мене є ціла ніч на роздуми, – сказав Ян, подумавши, що навряд у нього є ще ЦІЛА ніч.

— Добре, я зайду до тебе вранці. Не обмежуй свою фантазію, – посміхнувся до Яна. – На добраніч.

— Солодких снів.

Вийшовши з палати, Марк наче зламався. Він забіг до кабінету і почав ридати. Не міг думати про те, як боляче Янові, про те, що це він його заразив. Він відчував себе не потрібним, і в той же час відчував, що потрібен Яну. Він зробить для нього все, чого той забажає. Бо це його останнє бажання. І на цій думці Марк почав плакати ще дужче. Не міг змиритися зі смертю свого коханого. «Напевно, я поріжу собі вени. Або стрибну з вікна». Суїцид здавався єдиним виходом. З цими думками він і заснув. Нарешті заснув.

Натомість Ян тепер не спав. Йому все гіршало, і гіршало. Усе тіло боліло і він дедалі сильніше хотів, щоб все це закінчилось. Цей нестерпний біль. Але сильніше він хотів побути з Марком. Він так сильно його кохав. Не хотів кидати його, особливо так. І його теж прорвало. Сльози почали збиратися в куточках очей і обережними рисочками скочуватись на подушку. Йому було боляче думати про розлуку з Марком. Він не хотів помирати, хотів пожити з ним ще хоч трішечки. І тоді він придумав своє бажання. Написав його на листочку, про всяк випадок. Хоча і сподівався, що він не знадобиться.

11.03.2020

Почався новий день. Як для одинадцятого березня, за вікном шумів сильний вітер. В Україні оголосили карантин і заборонили людям виходити на вулицю, а якщо вже так сталося, що треба вийти, одягати маску і рукавички, і стояти на півтора метри один від одного.

Марк зайшов до палати Яна, щойно прокинувшись. Там стояла Ві та якісь інші лікарі. Марк заходив з усмішкою, адже хотів виконати бажання Яна. Та коли він побачив цю картину, усмішка кудись втікла.

— Що тут відбувається? – він спитав це таким голосом, наче це були його останні слова і він хотів вимовити їх серйозніше. Усі, як по команді, обернулися до нього.

— Марку, ти вже прокинувся? Ходімо, вип'ємо кави! – підбігла Ві і потягнула його до дверей. На місці, де вона стояла, утворилося, так би мовити, віконце і він побачив обличчя Яна. Закриті очі, посинілі від часу, що він так пролежав. Руде волосся, що обережною соломинкою спадала йому на лоб.

— Ні. Цього не може бути.

— Ходімо, Марку, – Ві перелякалася, побачивши його очі, наче він зараз вб'є себе чи когось іще.

— Пустити мене. Відійди, – він відштовхнув її і підійшов до ліжка. На тумбочці поряд лежав жовтенький лікарняний листок. На ньому кривими літерами було написано: «Я чекаю від тебе найсолодшого поцілунку, трояндочко». Це було останньою краплею. Він просто впав на коліна, наче занімів і задубів. Поклав голову Янові на руку і просто стояв так. Можливо, він молився. Можливо, у нього сталася атрофія м'язів. Можливо, мозку. Можливо, нервової системи. Він нічого не відчував. Лише серце шалено гупало, наче от-от його ребра розлетяться на друзки. І біль. Воно так гупало, бо дуже боліло. В його очах тепер було порожньо. Єдиним, на що він спромігся, було: «Я кохаю тебе, морквинко».